

2017.04.06

79/160-26/2017

A pályázatot benyújtó költségvetési szerv megnevezése:

Budapest Főváros Levéltára

A pályázatot kiíró szervezet megnevezése:

NKA Könyvkiadás Kollégiuma

o Karonak
Becke

12

A pályázat megnevezése/témája, megvalósításának ideje:

Disszertációk Budapest Főváros Levéltárából sorozat ötödik köteteként megjelenő, Lukács Anikó: Nemzeti divat Pesten a 19. században c. kötet

A pályázat tervezett keretösszege (eFt-ban): 40.000

Pályázott összeg : 1.158.400 Ft

Pályázathoz szükséges önerő mértéke (eFt-ban): 0 Ft

A pályázó részére kötelező saját forrást a Kollégium nem ír elő.

Önerő mértékének megjelölése esetén aláhúzendő:

a) Az Intézmény a pályázati önerőt saját forrásból finanszírozza, többforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel

b) A pályázati önerő finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többforrásként igényli

A pályázatnak a tárgyévét követően van-e bármilyen (önerő, fenntartás) költségvonzata? Igen - Nem

Igen válasz esetén aláhúzendő:

a) Az Intézmény a későbbi években felmerülő költségeket saját forrásból finanszírozza, többforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel

b) A későbbi években felmerülő költségek finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többforrásként igényli

A pályázat rövid tartalma:

A 19. század 20-as éveitől kezdve Magyarországon a nemzet került a gondolkodás és a közbeszéd középpontjába. A viták nemcsak az országgyűlésen és más politikai fórumokon, illetve a politikai lapokban és irodalomban zajlottak: a bálkon, divatlapokban és általában a nyilvánosság színterein a nemzeti problematika mindenki számára érthető formában jelent meg: a nyelv, a zene és a tánc mellett az öltözködés mértékének mutatója. A nemzeti öltözetre vonatkozó diskurzus két nagyobb, de eltérő intenzitású hullámban jelentkezett a 19. század során: az 1830-as, 40-es évekbeli szerényebb, leginkább a védegyeleti mozgalom idején megerősödő felbuzdulást követően 1859-től már valóban beszélhetünk nemzeti divatról.

A nemzeti divat nem önmagában álló jelenség volt, hanem szerves részét képezte a korabeli nemzeti diskurzusnak. Az ügyben megnyilatkozó szerzők az öltözködés ürügyén olyan általános kérdéseket vetettek fel, amelyeket a kortársak a nemzeti kultúra számos más elemével kapcsolatban is tárgyaltak, és amelyek általánosabban, a nemzet szintjén is értelmezhetők: a múlt és a jelen, a hagyomány és a megújulás, a nemzet és a nép viszonyát, a keleti, ázsiai származás és az európaiság összeegyeztethetőségét, egyszóval a nemzeti identitás problémáit járták körbe. A magyar nemzeti öltözet, ahogyan maga a nemzet is, koronként változó fogalom, és nem mindig ugyanazt értették alatta. A 19. századi nemzeti öltözet, amelynek divatjáról a könyv szól, a nemesi nemzeti öltözet ruhadarabjaiból jött létre a 16-17. századi magyar viseletek egyes elemeinek felhasználásával, de az aktuális divat figyelembevételével. Éppen a vizsgált korszakban zajlott le az a változás, amely során a - módosabb - közrendűek - egyébként köznemesi eredetű - viselete, posztóruhája is nemzeti öltözetként vált, a paraszti vászonviselet azonban a korszakban mindvégig „póriásnak”, így az úri, városi környezetben léteztek, kerülendőknek számított. A kiegyezés után az úri öltözködésben a nemzeti öltözetnek általában csak a díszöltözet funkciója maradt meg, a nemesi eredetű magyar ruhadarabok a gazdagabb parasztság körében éltek tovább, és népviseletként váltak. A 19. század második felére tehát egységesedett a magyar öltözet, a különböző társadalmi (és foglalkozási) csoportok képviselői azonban az egyes ruhadarabokat eltérő összeállításban, díszítéssel viselték, és a kiállítás minősége is jelentősen különbözhetett.

A könyv nem hagyományos divattörténet, a ruhákkal nem a maguk anyagi mivoltában foglalkozik, hanem elsősorban a hozzájuk kapcsolódó, illetve a rajtuk keresztül megjelenített képzeteket térképezi fel az „írott” (illetve részben az „ábrázolt”) divat elemzésének segítségével - nem a nemzeti öltözetéről, hanem a nemzeti divatról szól. Természetesen a szövegek által közvetített információk jelentősége sem elhanyagolható, de témám szempontjából fontosabb és érdekesebb az a propaganda és diskurzus, amelynek részét képezik. A könyv leginkább a propagandáról szól: elsősorban a divatsajtó és másodsorban a divatos holmik előállítói miként, milyen kollektív képzetek mozgósításával próbálták rávenni olvasóikat, hogy egy olyan időszakban, amikor már több, mint egy évszázada a párizsi, illetve bécsi divat határozta meg a városi, úri öltözködést, magyar nemzeti öltözetet vásároljanak és viseljenek - a mindig változó, újdonságot kínáló divat helyett állandó szokást hozzanak létre, és ahhoz alkalmazkodjanak külső megjelenésükben. Célom a nemzetépítés folyamatának bemutatása egy konkrét példán, a nemzeti öltözet elterjesztésére, divatba hozására irányuló törekvéseken keresztül.

A könyvben a propagálók és a fogyasztók mellett a divatipar harmadik fontos szereplője, az előállítók képviselői is megjelennek (3. és 5. fejezet). A három közelebbről is bemutatott pesti szabómester (Kostyál Ádám, Klasszy Vencel és Jámbor Endre) saját koruk legnevesebb magyar ruha szabói közé tartoztak, egyúttal szorosan kötődtek a sajtóhoz, hiszen tevékenységük reklámozásához a divat- és egyéb lapokat is igénybe vették, sőt, egyikük saját szabászati szaklapot indított. A két reformkori szabómester között kibontakozott nyilvános vita és versengés hozzájárult a nemzeti divatról (pontosabban a nemzeti öltözék divatjáról) szóló diskurzus kialakulásához, illetve felélesztéséhez. Hozzászólásaikban a vásárlók, megrendelők döntését igyekeztek a maguk javára befolyásolni, a vitának pedig ez nem elhanyagolandó indítéka, illetve hozadéka lehetett. Jámbor Endre tevékenysége az 1850-es, 60-as években már egészen más mentilitást tükröz: sem szaktudását, sem saját piacát nem féltette a konkurenciától. A többi szabómesterben nem vagy nem feltétlenül látott, fontosnak tartotta képzésüket, a szakma egészének emelését, azt, hogy a magyar mesterek megfelelően készítsék ef a nemzeti öltözetet - erre szükség is volt, hiszen a magyar ruha általánossá válásával olyanok is foglalkoztak készítésével, akik korábban nem.

Célszerűnek tartottam a különböző műfajú források elkülönítését és egymástól elválasztott tárgyalását, hiszen létrejöttük eltérő szándékok és érdekek eredménye, és az őket összekötő témához, így segítségével a nemzeti divat 19. századi történetéhez más-más nézőpontból lehet közelelni. A könyv így legalább annyira szól a felhasznált források természetéről, a sajtópropaganda és az emlékezés működéséről, mint magáról a nemzeti divatról.

A pályázat benyújtásának határideje: 2017. április 10., éjféli

Egyéb, a Fővárosi Közgyűlés számára lényeges információ a pályázattal kapcsolatban:

Budapest, 2017.04.06

költségvetési szerv vezetője

79/460-27/2017

79 / 460 - 27 / 2017

A pályázatot benyújtó költségvetési szerv megnevezése:

Budapest Főváros Levéltára

A pályázatot kiíró szervezet megnevezése:

NKA Könyvkiadás Kollégiuma

Karolyak Beata

A pályázat megnevezése/témája, megvalósításának ideje:

Disszertációk Budapest Főváros Levéltárából sorozat ötödik köteteként megjelenő, Nagy Sándor: Válások Budapesten (1850–1914)c. kötet

A pályázat tervezett keretösszege (eFt-ban): 40.000

Pályázott összeg : 1.413.640 Ft

Pályázathoz szükséges önerő mértéke (eFt-ban): 0 Ft

A pályázó részére kötelező saját forrást a Kollégium nem ír elő.

Önerő mértékének megjelölése esetén aláhúzendő:

a) Az

Intézmény a pályázati önerőt saját forrásból finanszírozza, többforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel

b) A pályázati önerő finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többforrásként igényli

A pályázatnak a tárgyévét követően van-e bármilyen (önerő, fenntartás) költségvonzata? Igen - Nem

Igen válasz esetén aláhúzendő:

a) Az

Intézmény a későbbi években felmerülő költségeket saját forrásból finanszírozza, többforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel

b) A későbbi években felmerülő költségek finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többforrásként igényli

A pályázat rövid tartalma:

A kéziratot disszertáció alapvető nővuma a magyar főváros 19. századi válási népmozgalmanak felvázolása. A korabeli, 1876-tól rendelkezésre álló statisztikák adataival ellentétben kimutatja, hogy 1895-ig jelentősen nagyobb volt a fővárosi válások volumene, mint gondolták. Emellett, a statisztikákból kivehető stagnálás helyett, megkülönböztethető egy korai, az 1880-as évekig tartó növekedési, egy ingadozókat mutató, az 1880-as évekre tehető korszak, valamint a válások újabb, 1895-ig tartó dinamikus növekedését hozó időszak. Megerősítést nyer, hogy a házassági törvény (1894: XXXI. tc.) életbe lépése, majd a válóperek addigi kötelező felülvizsgálatának megszüntetése (1907: XVII. tc.) újabb lökést adott a magyarországi és a fővárosi válások növekedésének. Ugyanakkor szintén új eredmény a budapesti (és a főváros közvetlen környékén fekvő településeket érintő) válások országos arányának a 19. század végére tehető „kiugrásának” megállapítása. A másik nagyon fontos jelenség, ami már a házassági törvény születése előtti években érzékelhető, a válás „demokratizálódása”, vagyis a kevésbé tehető házaspárok válási népmozgalomba való nagyrányú bekapcsolódása. A disszertáció megállapítása szerint, a foglalkozás-elnevezések alapján az „alsóbb néprétegek” 1895 előtti, durván egyharmados súlya, 1895 után legalább 50%-ra nőtt. A budapesti válások 1868, majd 1895, illetve 1907 után tapasztalható dinamikus növekedése mindenképpen a jogi változások közvetlen hatását mutatják, amelyekkel ezért a kézirat külön foglalkozik. Általában véve elmondható, hogy a válás Magyarországon elsősorban nem – mint más nyugat-európai államokban – szociális problémaként (családvédelem, nőkérdés részeként) merült fel, sokkal inkább az nemzetállam-építés folyamatába, az állam és az egyházak viszonyrendszerébe illeszkedően. A disszertáció fontos megállapítása, hogy a házassági jog felekezeti rendszere, amely 1895-ig meghatározta a válás jogi kereteit, a jozefinizmusra adott rendi reakció következtében, a 18. század végén alakult ki, s fennmaradását a bécsi központi hatalom és a magyar rendek, majd a magyar rendi reformmozgalom 1867-ig húzódo küzdelme biztosította. Így maradhatott a válás joga alapvetően egyházi jog, miközben a Habsburg Birodalom más tartományjaiban az 1811-es osztrák polgári törvénykönyv az állami törvények alapján ítélkező állami bíróságok hatáskörébe utalta a házassági pereket. A fordulatot a kiegyezés, illetve a magyar államnacionalizmus felerősödése hozta meg, amely kezdetben a katolikus egyház pozícióinak gyengítésére. A kézirat részletesen elemzi a házasságok egyházi-hatósági ellenőrzésének fővárosi gyengülését, a törvénytelen különválások és együttélések („vadházasságok”) számának növekedését. Ugyanakkor kitér a vizálkodó házastársak közös vagyonával, gyermekei sorsának és státusának rendezésével, a különéléssel és az új viszonyokkal kapcsolatosan felmerülő – a házasság legális felbontásának vonzerejét növelő – problémákra is. Megállapítása szerint a 19. század második felében a házasságok közvetlen felügyeletét egy rugalmasabb ellenőrző mechanizmus vette át. A válóperek és a válóperes joggyakorlat vizsgálata szintén az időrdi-időre megújuló restriktív praxis fellazulását mutatja. Fontos tanulság, hogy miközben a törvényhozói avagy a felsőbírósi szigor csak átmenetileg volt képes megfékezni a válások számának növekedését, egyes jelentéktelenné tünő jogtechnikai változások, valamint a házasságok tönkremenetelét közvetlenebbül felismerő törvényszéki bírák engedékenysége ösztönözte, tovább gyorsította a folyamatot. Habár a válóperes eljárás a házassági törvény bevezetése utáni években sokkal lassabbá és költségesebbé vált, a jogrendszerre a tömegesen beadott váltókeresetek óriási nyomást fejtettek ki, amely az ügyhátalék 1907-ig folyamatos növekedésében érhető tetten. A „gátszakadást” a válóperek kötelező felülvizsgálatának eltörlése (1907: XVII. tc.) hozta meg, amely az eljárást felgyorsította és viszonylag olcsóvá tette. A válóperes felek kitértését, amely mögött az illegális családi viszonyok rendezésének szándéka, illetőleg az újraházasodás vonzereje gyanítható, nagyban megkönnyítette a szegényjog kiterjedt használata, amely mentesített a perköltségek megfizetése alól. A kézirat bemutatja azokat a „technikákat” is, amellyel a házasságok felbontását elérni igyekvő házastársak keresztlühúzták a válást megnehezíteni próbáló törvényhozók intencióit: így az „engesztelhetetlen gyűlölet” válóokának közös megegyezéséssé „degradálódását” 1895 előtt, majd az ezt eltörölő, s a vétkességi rendszer behozó házassági törvény másik paragrafusának („szándékos és jogos ok nélküli elhagyás”) hasonló használatát.

A vizálkodó házaspárok persze nem csupán a válót folyamatok, a jogalkotás és -alkalmazás szervező részesei, de annak áttételesen aktív alakítói is voltak. A válás iránti társadalmi igény, a mindennapos joggyakorlaton keresztül legalább olyan mértékben formálta a jelenség arculatát, mint a hatalmi impulzusok. A társadalmi nyomás és az annak idővel engedő bírói gyakorlat együttesen eredményezte, hogy a törvényi szigorítások dacára a válási ráta a századelőn soha nem látott magasságokba szökött. A disszertációs kézirat a jogi viselkedést közelebbről vizsgálva, a szélesebb legális lehetőségek növekvő mértékű kihasználása kapcsán elsősorban az egyén (családi, lakóhelyi, szakmai-foglalkozási) kapcsolatrendszerének jelentőségét, a személyes példák vonzerejét hangsúlyozza. A válás jogintézményének társadalmi használatát emellett a speciális jogi ismeretek – leginkább ügyvédi segédlettel történő – terjedése-terjesztése, valamint a válás különböző korabeli reprezentációi (tárgyalótermi tudósítások, regények, színdarabok) ösztönözhatték.

A pályázat benyújtásának határideje: 2017. április 10., éjfél

Egyéb, a Fővárosi Közgyűlés számára lényeges információ a pályázattal kapcsolatban:

Budapest, 2017.04.06

K. A.
költségvetési szerv vezetője

A pályázatot benyújtó költségvetési szerv megnevezése:	
Budapest Főváros Levéltára	
A pályázatot kiíró szervezet megnevezése:	
NKA Közgyűjtemények Kollégiuma	∅ Karóházi Barilla
A pályázat megnevezése/témája, megvalósításának ideje:	
Egy a múltunk – őrizzük egy azonképp a jövőnek! Egyházi és határon túli magyar levéltárosok V. mesterkurzusa	
A pályázat tervezett keretösszege (eFt-ban): 7.000	
Pályázott összeg : 1.553.680 Ft	
Pályázathoz szükséges önerő mértéke (eFt-ban): 0 Ft	
A pályázó részére kötelező saját forrást a Kollégium nem ír elő.	
Önerő mértékének megjelölése esetén aláhúzendó:	
a) <u>Az Intézmény a pályázati önerőt saját forrásból finanszírozza, többletforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel</u>	
b) <u>A pályázati önerő finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többletforrásként igényli</u>	
A pályázatnak a tárgyévét követően van-e bármilyen (önerő, fenntartás) költségvonzata?	Igen - <u>Nem</u>
Igen válasz esetén aláhúzendó:	
a) <u>Az Intézmény a későbbi években felmerülő költségeket saját forrásból finanszírozza, többletforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel</u>	
b) <u>A későbbi években felmerülő költségek finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többletforrásként igényli</u>	
A pályázat rövid tartalma:	
BFL 2013 októberében rendezte meg első alkalommal az egyházi és határon túli magyar levéltárosok „Digitalizálás, adatbázis építés, állományvédelem” szakmai továbbképzési programját. Ekkor az elméleti képzés kapott nagyobb hangsúlyt. A kollégák a következő levéltári részterületekbe kaptak bepillantást: a levéltári szakterületen alkalmazott átfogó alapelvek; a nemzetközi leírási szabványok; kapcsolódó informatikai leírások, alkalmazások; informatikai eszközök gyakorlati megismertetése. A másik fő tematikai csoportot alkotta az iratanyag jellegzetes károsodásainak felismerése, illetve sürgős, szükséges, állományvédelmi munkafolyamatok elsajátítása. A nagy sikerrel lezajlott továbbképzési program 2014 októberében folytatódott: az előző évhez hasonlóan a magyarországi egyházi levéltárak munkatársai mellett öt országból, Horvátországból, Szerbiából, Szlovákiából, Romániából, és Ukrajnából érkeztek résztvevők. Összesen 35-en vettek részt a kurzuson, és vehették át a részvételüket igazoló tanúsítványt. A háromnapos tréning programját a szervezők az elégedettségi felmérés eredményei alapján állították össze: a résztvevők kérésére a kétórás bevezető elméleti előadások (adatbázis-építés, SDB, OCR, digitális állományok archiválása és mentése, ki publikálás) után kis csoportokban folytatódott a gyakorlati oktatás. A gyakorlati képzés öt nagyobb témakör köré csoportosult: konzerválási gyakorlat, megelőző állományvédelem, labor munkafolyamatok; terv- és térképanyag, audiovizuális állományok digitalizálása; mikrofilm digitalizálás; tömeges iratszkenelés és OCR; kötetdigitalizálás. A képzésre a magyarországi egyházi levéltárakból a többiek öt környező ország (Horvátország, Románia, Szerbia, Szlovákia, Ukrajna) levéltáraiból, illetve könyvtáraiból érkeztek. A 2017-re tervezett képzés tematikai felosztása: PR és levéltár, a 21. század kérdései a levéltárügyben, Levéltár-pedagógia, iskolakapun kívüli oktatás, A CO:OP Projekt és a Topotéka. Az egyes témakörökben előadó kollégák: PR és levéltár, a 21. század kérdései a levéltárügyben: Török Péter, Dékány Dorottya, Levéltár-pedagógia, iskolakapun kívüli oktatás: dr. Rácz Attila, Varga Katalin, Molnár Adrienn Csombor Erzsébet, A CO:OP Projekt és a Topotéka: dr. Garami Erika, Fazekasné dr. Toma Katalin.	
A pályázat benyújtásának határideje: 2017. április 19., éjfélig	
Egyéb, a Fővárosi Közgyűlés számára lényeges információ a pályázattal kapcsolatban:	

79/160-29/2017

A pályázatot benyújtó költségvetési szerv megnevezése:	
Budapest Főváros Levéltára	
A pályázatot kiíró szervezet megnevezése:	
NKA Közgyűjtemények Kollégiuma	φ Károlyi Beatrix
A pályázat megnevezése/témája, megvalósításának ideje:	
Város – liget – köztér – szórakozás	
VI. Magyar Várostartörténeti Konferencia megrendezése	
A pályázat tervezett keretösszege (eFt-ban): 55.000	
Pályázott összeg : 2.032.040 Ft	
Pályázathoz szükséges önerő mértéke (eFt-ban): 0 Ft	
A pályázó részére kötelező saját forrást a Kollégium nem ír elő.	
Önerő mértékének megjelölése esetén aláhúzendó:	
a) <u>Az Intézmény a pályázati önerőt saját forrásból finanszírozza, többletforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel</u>	
b) A pályázati önerő finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többletforrásként igényli	
A pályázatnak a tárgyévét követően van-e bármilyen (önerő, fenntartás) költségvonzata?	Igen - <u>Nem</u>
Igen válasz esetén aláhúzendó:	
a) <u>Az Intézmény a későbbi években felmerülő költségeket saját forrásból finanszírozza, többletforrást a Fővárosi Önkormányzattól nem igényel</u>	
b) A későbbi években felmerülő költségek finanszírozását az Intézmény a Fővárosi Önkormányzattól, többletforrásként igényli	
A pályázat rövid tartalma:	
<p>BFL, a Levéltári Napok keretében, az általa kiadott URBS Magyar Várostartörténeti Évkönyv szerkesztőségével valamint az MTA Történettudományi Bizottság Várostartörténeti Albizottságával együttműködve hatodik alkalommal szervezi meg a magyar várostartörténeti konferenciát. A levéltár tudományos koncepciója alapján kétfévente megrendezésre kerül, és a Kárpát-medencei városok történetét középpontba állító konferenciasorozat az elmúlt években komoly tudományos tekintélyt vívott ki magának. A VI. Magyar Várostartörténeti Konferencia a városi térhasználat kérdéskörének egy specifikus részét helyezi a vizsgálat középpontjába: a köztérek és parkok szerepét a városok életében. A városi köztér fogalmának számos értelmezési lehetősége van. Legáltalánosabban az épületek által szabadon hagyott és elvben bárki, vagy legalábbis a városiakok és a várost felkeresők széles köre számára szabadon megközelíthető területeket érthetjük alatta. Ezek ugyanakkor a városi élet lényegét alkotó érintkezések, találkozások, konfliktusok, élmények, tapasztalatok, többek között a szórakozás nyilvános helyszínei is, amelyek döntő szerepet játszanak a városiakok helyi társadalommá szerveződésében, az identitás és a városimázs alakításában. A városi köztér sajátos típusát jelentik a nyilvános kertek és parkok, amelyek a hazai várostartörténeti kutatás viszonylag elhanyagolt területei. Holott különösen jó terepet kínálnak annak tanulmányozásához, hogy miként hatják át egymást a téralakítás és térhasználat fizikailag megragadható és szimbolikus elemei. A 19. század második felében a városigazgatás egyre komplexebbé váló feladatai között a közparkok létrehozása és fenntartása is helyet kapott, s az ezt szolgáló szakhivatalok is megszerveződtek – a FŐKERT és a Fővárosi Kertészet elődjének, a pesti Városi Kertészet felállításának 150 éves jubileumát éppen ebben az évben ünnepeljük. A konferencia ezért – bár a kérdéskört a történeti Magyarország teljes területének vonatkozásában kívánja vizsgálni – önálló panelt szán a fővárosi Városliget kialakulása, funkcióváltásai, térhasználat, városfejlesztési programokban betöltött szerepe, a városligeti intézmények mint a szórakozás és szórakoztatás szinterei vizsgálatának. A tudományos konferenciához kapcsolódik a Városliget történetét bemutató kiállítás megnyitója Budapest Főváros Levéltára első emeleti kiállítótermében. A tárlat a levéltárban – mindenekelőtt a tervtárban és a fotógyűjteményben – őrzött iratanyagára épül. A Városligettel kapcsolatos előadások zárásaként a konferencia előadóinak, vendégeinek bemutatjuk a „co:op (Community as opportunity rövidítése) – Közösség mint lehetőség. A levéltárak és felhasználói alkotói hálózata” elnevezésű európai uniós projekt keretében megvalósuló Városliget topotéka internetes felületet a (www.topotheque.eu). A konferencia-felhívásra beérkezett 67 szinopsziszból 50-et fogadott el az Urbs Várostartörténeti Évkönyv szerkesztősége. A szinopsziszok elbírálásakor fontos kritérium volt, hogy azok egy város esetében vagy különböző városok összehasonlításával, elsődleges forrásanyagokon keresztül ábrázolják a köztérek, a parkok létrehozásának, használatának, ellenőrzésének és a hozzájuk kapcsolódó tapasztalatoknak és jelentéseknek különböző dimenzióit. Az előadások a következő három szekcióba kerültek beosztásra: I. szekció: Városi parkok, kertek, egyéb zöldterületek; II. Szekció: Utcák, teretek; III. szekció: Városliget. A legjobb előadásoknak publikálási lehetőséget biztosítunk az Urbs. Magyar Várostartörténeti Évkönyv 13. és 14. évfolyamaiban (várható megjelenés: 2018. és 2019.)</p>	
A pályázat benyújtásának határideje: 2017. április 19., éjfélig	
Egyéb, a Fővárosi Közgyűlés számára lényeges információ a pályázattal kapcsolatban:	

Budapest, 2017.04.06

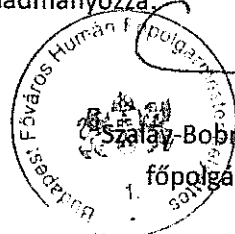
 költségvetési szerv vezetője

Benyújtó intézmény	Pályázatot kiíró szerv	Pályázott összeg (Ft)	Önerő mértéke (Ft)	Pályázat benyújtásának határideje	Iktatószáma
Budapest Főváros Levéltára	NKA Könyvkiadás Kollégiuma- Lukács Anikó: Nemzeti divat Pesten a 19.században című kötet megjelentetésére	1 158 400	0	2017.04.10.	79/160-26/2017
Budapest Főváros Levéltára	NKA Könyvkiadás Kollégiuma- Nagy Sándor: Válasok Budapesten című kötet megjelentetésére	1 413 640	0	2017.04.10.	79/160-27/2017
Budapest Főváros Levéltára	NKA Közgyűjtemények Kollégiuma- Egyházi és határon túli magyar levéltárosok V. mesterkurzusára	1 553 680	0	2017.04.19.	79/160-28/2017
Budapest Főváros Levéltára	NKA Közgyűjtemények Kollégiuma- VI. Magyar Városthörténeti Konferencia megrendezésére	2 032 040	0	2017.04.19.	79/160-29/2017

Budapest Főváros Levéltára fenti szakmai pályázatainak benyújtásához Budapest Főváros Önkormányzata 2017. évi összevont költségvetéséről szóló 8/2017.(III.10.) sz. Főv. Kgy. rendelet 17. § (2) bekezdése értelmében hozzájárulok.

Budapest, 2017. 05. 15.

Főpolgármester nevében kiadmányozza:

Szalay Bobrovniczky Alexandra
főpolgármester-helyettes

K. L.